

5/2023

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

Téma: Odpuštění

str. 6

160 let Církve adventistů s. d.
str. 14

Veletrh evangelizace ČSU
str. 20

Zveme vás na společnou bohoslužbu

NADĚJE PRO DNEŠEK

27. květen 2023

od **10:00** hod.

PVA EXPO PRAHA LETŇANY
(vstupní hala I)

Ted N. C. WILSON

Další informace budou
uvedeny na www.casd.cz

ZAMYŠLENÍ

4 | Máme naději

Jana Vojáčková

TÉMA

6 | Odpuštění pomáhá tomu, kdo odpouští

Carmen Laiu

ZE SVĚTA

12 | Jak vznikla CASD

David Trim

EVANGELIZACE

20 | Veletrh evangelizace ČSU

Jan Libotovský

SMYSLUPLNÁ CÍRKEV

23 | Církev, která v Boží moci uzdravuje

Jan Majer

PŘEDSTAVUJEME

26 | Dětem chceme vytvořit hezké dětství

Rozhovor s Kateřinou Justrovou

PATHFINDER

39 | Pathfinderem po celý život...

Jaroslav Šlosárek

Advent – časopis Církve adventistů sedmého dne, číslo 5/2023, vychází v květnu 2023 – 10× ročně, registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 3365-53

Vydává – nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>

Šéfredaktor – Vítězslav Chán, chan@adventorion.cz

Jazyková redakce – Eva Bělíčková

Redakční rada – Peter Čík, David Čančík, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Márfoldi

Technická redakce – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 (043) 428 26 70, adventorion@adventorion.sk

Příspěvky zasílejte na: redakce@adventorion.cz

Foto na obálce: www.adventist.org

Foto: 4, 20, 23, 25, 31 – www.pexels.com; 7, 8, 10, 11, 12, 13 – www.adventist.org;

13, 15 – wikipedia.org

Americký duchovní, aktivista a významná postava amerického hnutí občanských práv, Martin Luther King, kdysi řekl: „Odpuštění není příležitostný čin, je to neustálý postoj.“

Podobným způsobem se na odpuštění dívá i Bible. Nejde o jednorázový akt, o vyslovení nějaké kouzelné formule, která změní vše kolem nás a možná i nás samotné. Odpuštění je postoj k životu, kdy člověk prožívá vědomí, že mu bylo odpuštěno. V životě křesťana je to jistota, že mi Bůh odpustil. Nezaslouženě, úplně a dokonale.

Toto vědomí mi pak dodává sílu odpouštět i těm, kteří mi v životě ublížili nebo mě zranili. Odpuštění totiž nemění minulost, ale může změnit naši budoucnost. Odpuštění dává naději do budoucnosti. Už mne nebudou formovat staré křivdy a hořkosti, ale naděje zakořeněná v Kristově odpuštění. Není to určitě snadné, ale nepochybně je to správná cesta. Kristus ji prošel před námi.

Vše, co konám já, je jenom odpověď na Boží čin. V dubnu jsme prožívali Velikonoce, které jsou připomínkou velké Kristovy oběti za lidstvo. Tedy i za mne. Na Golgotě pod Kristovým křížem mohou brát křesťané sílu k odpuštění ve svém životě.

Americký spisovatel a psychiatr Gerald Jampolsky kdysi prohlásil: „Odpuštění je klíčem k našemu štěstí.“ A o tom vypovídá i studie publikovaná v tomto čísle. Odpuštění přináší do našeho života pokoj a klid, činí nás zdravější a psychicky odolnější. O to víc, že o něj nemusíme usilovat, ale můžeme ho jen přijmout. Kristus tu změnu udělá v nás, když mu to dovolíme.

A to už stojí za pokus, co říkáte?

— Vítězslav Chán,
šéfredaktor

Odpuštění
totiž nemění
minulost,
ale může
změnit naši
budoucnost.

Máme naději!

Jana Vojáčková, biblický pracovník, České sdružení

Přicházejí dny jara a cestování. Těšíme se na chvíle odpočinku a poznávání, pochopení něčeho nového, neobjeveného. Všímáme si nových věcí, nových lidí, zajímavých situací a vytváříme si souvislosti k tomu, co jsme již v životě poznali a pochopili.

V tiché, jakoby zapomenuté krajině jednoho koutu naší země můžeme objevit něco hlubokého a dojemného. Jako součást jednoho pomníku jsem zahlédla knihu s krásně vymalovaným otevřeným oknem. Na něm byl úhledně napsán následující text.

*„Přes otevřené okno
jsme společně pozorovali
život, lásku, radost.
Slyšeli jsme vítr
a zpívat ptáky.
A pak se okno zavřelo
a zůstává jen obraz
tohoto prožitého štěstí.“*

Na některých místech jako by se zastavil čas. Tehdy člověk bytostně vnímá Boha a touhu po nalezení věčnosti – po naději.

A pak navštívíte jiná místa – velká a rušná města i velkoměsta. Zde na vás působí ohromné množství věcí, které se snaží vnutit do vaší přítomnosti. Cítíte pulzující pohyb života, vnímáte neutuchající spěch, neúprosný „byznys“, drahé automobily, nádherné stavby a úžasná umělecká díla.

Ale uvidíte také paní, jež právě dostala epileptický záchvat, opilou starou dámu bez přátel, žebráky s ošuntělými taškami a svými pejsky, spícími u jejich nohou a rukou, jak prosí o almužnu.

Takový je náš svět! Svět 21. století – a s tolika kontrasty!

Přemýšlím, jak se s tím vším vypořádat. Jak to vtěsnat do všech znalostí, které mám z Božího slova. Jak to vměstnat do všech svých křesťanských prožitků. Jak to všechno zapojit do souvislostí...?

A vnímám, že všude, kudy touto zemí kráčím, mohu vidět Ježíše procházejícího právě dnes tímto světem spolu se mnou – stále soucitného, chápajícího, pomáhajícího, volajícího lidi k dobru, ke spáse, k naději.

A znovu si uvědomuji, jak moc jsem vděčná, že ho znám, a jak bych to vědomí jeho blízkosti ráda dopřála každému. Bez Krista není naděje, to je mi jasné!

Poslední dobou čím dál častěji otvírá knihu Zjevení. „Z knihy Zjevení prý už dnes mnoho lidí nekáže,“ zaslýchla jsem, a přesto nyní studujeme tuto knihu v sobotní škole.

Pozoruji tento svět, dnešní dobu, všechny ty možnosti – a přemýšlím nad Zj 3. Mám obavu, abych také já nebyla vlažná jako církev v Laodikeji. Chtěla bych dělat Bohu radost – a jistě to je přání většiny křesťanů. Popravdě řečeno však přemýšlím o tom, že „hluboký vztah“ je velmi vrtkává záležitost – musí se na něm stále „pracovat“ a to chce dostatek času, hodně úsilí a touhy měnit se k lepšímu... Není to snadné!

Pročítám teď Zj 18. Pokud je to opravdu poslední výzva světu, poslední „apel“ lidstvu, je třeba se nad ním zamyslet!

Zaujal mě příběh čtyř měst, který zde zaznívá. Je ilustrací něčeho, co dnes prožíváme, i toho, co nás ještě v budoucnu čeká.

- 1) **Sodoma** – Zjevení 18,8 (viz Gn 19)
Město skvělé, moderní, velkolepé, nemorální – ani Lotovi a jeho rodině se z něho nechtělo odejít.
Také proč? Vždyť tam měli všechno – všechno, co jim zajišťovalo pohodlný a komfortní život.
Také s námi to tak dnes může vypadat, i my můžeme mít „všechno“.
A přesto je třeba navzdory tomu VYJÍT – je to vlastně naše jediná možnost záchrany!
- 2) **Ninive** – Zj 18,23 (viz Na 3,1, Jon 1–4)
Ve své době to bylo velkoměsto, s obyvateli mnohdy tak krutými, že i Jonáš chtěl raději zemřít v rozbořených vodách, než by se s nimi tvářil v tvář setkal.

A přesto – i oni mají u Boha šanci! Kristus a jeho spasení je pro všechny! Kdo stojí o spásu, bude zachráněn! Ninivští to tehdy pochopili. Z tohoto příběhu zaznívá úžasné poselství i pro nás – pro generaci 21. století. Máme naději!

- 3) **Týrus** – Zj 18,3.11.15.17–19.22
(viz Ez 26,3.7.12–14 a 27. kapitola)
Město boha Molocha, lidských obětí, město obchodu a kupčení, hýření a svévole! Padlo a bylo rozebráno!
A dnes na jeho kamenech jen rybáři suší své sítě – přesně podle Božího proroctví. Město Týrus – symbol konečného zničení zla... A když nyní vzpomínám na některé smutné okamžiky svého cestování, moc se těším, že až Pán Ježíš přijde, nebudou nemoci, zlo, války, hřích a hlad...
Že místo toho všeho bude s námi On – Kristus – symbol naděje, lásky a dobra. Tato výměna je dnes pro nás až nepředstavitelná, ale uskuteční se, protože Bůh to slíbil!

- 4) **Babylon** – Zj 18,2 (viz Iz 44,28 a 45,1)
Město, které zotročilo Boží lid. Krásné, zlaté, mocné město – a přesto bylo přemoženo. Tak jako skrze Kýra vyvedl Hospodin svůj lid z otroctví, tak vyvede Ježíš Kristus svůj lid z otroctví hříchu při svém druhém, slavném příchodu.

Máme poklad, máme naději – můžeme se těšit, můžeme potěšovat jiné, máme z čeho rozdávat. Tak rozdávejme...

Ať už tedy letos pojedeme kamkoliv, pamatujme, že Kristus je pořád s námi a že nás má stále nekonečně rád – v něm je naše naděje.

„Panovníku, chci ti mezi lidmi vzdávat chválu, mezi národy ti budu zpívat žalmy. Vždyť tvé milosrdenství až k nebi sahá, až do mraků tvoje věrnost. Povznes se až nad nebesa, Bože, a nad celou zemí ať je tvoje sláva!“
(Ž 57,10–12)

Odpuštění pomáhá tomu, kdo odpouští

Carmen Laiu, ST Network

Dětství Pascale Kavanaghové bylo skutečným dramatem, které ji ovlivnilo i v dospělosti. Pascale vyrůstala v rodině, kde ji týrali, a ona si tuto zátěž přinesla i do rodiny, kterou později založila.

Matka „bila mě a mého mladšího bratra, házela po nás talíře a nadávala nám. Můj otec se snažil postavit se mezi nás a ni, ale ona nešetřila ani jeho,“ vzpomíná Pascale. Oba Pascalini rodiče byli velmi dobří lékaři. Mezi jejich profesním a rodinným životem však byla obrovská propast.

Matčino opovržení provázelo Kavanaghovou po celé dětství a dospívání – vše se hodilo k tomu, aby se jí vysmívali, od jejího fyzického vzhledu až po studium a společenský život. Během studia na vysoké škole jí matka volala každý týden, jen aby ji obvinila a pokárala. Když se Pascale narodila dcera, mladá žena doufala, že s matkou

zakopou válečnou sekeru, ale jak dítě začalo růst, rostla i babiččina zloba.

Ve svých 73 letech byla matka postižena mrtvicí a Pascale byla její jedinou žijící příbuznou, která se o ni mohla postarat. „Zpočátku jsem se zlobila. Měla jsem pocit, že po ní zůstal nepořádek, o který se musím postarat,“ řekla Pascale. Rozhodla se však, že s ní bude trávit čas, číst jí nebo si s ní povídat, ačkoli nevěděla, zda matka něčemu z toho, co říká, rozumí. Během následujících měsíců se Pascalina zlost a nenávisť začaly vytrácet, až jednoho dne pocítila potřebu položit matce hlavu do klína. „Poprvé jsem ji přestala odsuzovat. A to mi přineslo klid,“ říká Pascale. Když se zbavila pocitů hořkosti, které ji trápily, objevila Pascale něco zásadního o odpuštění: „Teď vidím, že odpuštění není ani tak o tom, co od lidí dostáváte, ale o tom, co jim dáváte.“

Nová definice odpuštění

I když se odpuštění týká chyb, kterých se dopustili druhí, samotný akt odpuštění je úzce spojen s naším vlastním uzdravením a osvobozením. „Neodpouštíme proto, abychom pomohli

druhému člověku. Neodpouštíte kvůli druhým. Odpouštíte pro sebe,” řekl nositel Nobelovy ceny míru Desmond Tutu, jihoafrický anglikánský arcibiskup známý svým bojem proti apartheidu.

Odpuštění je proces odstraňování negativních pocitů. Během tohoto procesu „lidé odhalí, jak se cítí a jak přemýšlejí, uvědomí si, že už nechtějí, aby... bolest nebo zranění ovládaly jejich život,” říká Susan Stuntznerová, ředitelka podpůrných služeb pro osoby se zdravotním postižením na Southwestern Oregon Community College.

Rozhodnutí odpustit druhým je cestou ke svobodě, prohlašuje profesor Tyler VanderWeele z Harvardovy univerzity. „Odpustit člověku, který vám ublížil, není nikdy snadné. Zabývat se stále znovu těmi událostmi a znovu je prožívat může naplnit vaši mysl negativními myšlenkami a potlačovaným

hněvem. Když se však naučíte odpouštět, přestanete být v pasti minulých činů druhých a můžete se konečně cítit svobodní,” říká profesor.

Biblický model představuje „transakční“ odpuštění, říká profesorka Lourdes Morales-Gudmundssonová v knize, která se zabývá odpuštěním z psychologického a teologického hlediska. Tento model

Samotný akt odpuštění je úzce spojen s naším vlastním uzdravením a osvobozením.

odpuštění předpokládá několik kroků: za prvé uznání zla, které postižený utrpěl; za druhé objasnění příčin utrpeního zla i jeho samotné podstaty; za třetí pokání a žádost o odpuštění; za čtvrté uplatnění nároku na náhradu škody

u soudu, pokud je to možné, a za páte odpuštění viníkovi bez ohledu na to, zda o odpuštění požádal, či nikoli.

Profesor VanderWeele uvádí, že existují dvě fáze odpuštění: rozhodovací a emocionální. První fáze znamená nahrazení zášti vlídností. „Už si nepřejete, aby se danému člověku stalo něco špatného.“ Emocionální odpuštění je těžší, říká profesor, protože negativní emoce se mohou snadno znovu vynořit, když nějaká událost aktivuje vzpomínky na urážku nebo když jste nuceni dlouhodobě snášet následky urážky.

Přestože přiznání a vyjádření lítosti ze strany provinilce proces odpuštění usnadňují, neměly by být nutně považovány za předpoklad odpuštění. „Pokud by oběť mohla odpustit pouze tehdy, když se viník přizná, pak by byla oběť uzamčena v rozmaru viníka, uzamčena v roli oběti, ať už by její vlastní postoj nebo úmysl byly jakékoli. To by bylo zjevně nespravedlivé,“ říká Desmond Tutu.

Co odpuštění není

Podle Mezinárodního institutu pro odpuštění, který založil tým profesorů na Wisconsinské univerzitě ve Spojených státech amerických, může může výraz odpuštění zahrnovat velmi zkreslené představy. Tato skupina profesorů usiluje o vyvrácení mnoha mýtů o odpuštění.

Odpuštění neznamená hledání výmluv

I když připustíme, že nikdo není dokonalý, odpuštění není totéž jako hledání omluvy pro chování viníka. Hledání omluvy pro jednání toho, kdo nám ublížil, může být spíše sobeckým než láskyplným činem. To, co za těmito omluvami skrýváme, může být ve skutečnosti naše snaha neřešit jednání viníka. Může být spojená s nadějí, že se mu ostatní postaví nebo že čas otupí zášť. Podle profesora Morales-Gudmundssona pak spíše volíme iluzi útěchy místo skutečného osvobození od bolesti.

Odpuštění neznamená předstírat, že se nic zlého nestalo

Viník často odmítá přiznat škodu, kterou způsobil, ať už ze studu, nebo ze strachu, že bude muset čelit důsledkům svého jednání. Když odpustíme, událost, která nás zranila, z naší mysli jednoduše nezmizí – pouze se na ni naučíme dívat z jiné perspektivy. To však neznamená, že zlo budeme nazývat dobrem. Nadále budeme věřit, že nespravedlnost je a vždy bude špatná. Ale také se smíříme sami se sebou a naučíme se osvobodit

od bolesti, která je spojena s našimi vzpomínkami.

Obnovení vztahu do původního stavu

Profesorka Trudy Govierová rozlišuje mezi oboustranným a jednostranným odpuštěním. V případě oboustranného odpuštění viník přizná svou vinu a je mu odpuštěno. Vztah je obnoven, nebo přinejmenším tato možnost existuje, protože obě strany dospěly k dohodě.

V případě jednostranného odpuštění je usmíření možné pouze tehdy, pokud viník přizná škodu, kterou způsobil, a prokáže svou lítost hmotnou kompenzací nebo změnou chování, bez ohledu na reakci druhé strany.

Smíření není možné nebo žádoucí v každé situaci, protože „... Písmo nám prikazuje odpouštět druhým, milovat druhé a být k nim laskaví; nikde v Písmu však není přikázáno, abychom se s každým přátelili,“ říká Shane Pruitt, ředitel evangelizace pro Southern Baptists of Texas Convention. Někdy odpuštění znamená udržet si odstup, protože některé vztahy mohou být „nebezpečné, škodlivé, nebo dokonce toxické“.

Autentické odpuštění nedrží viníka jako rukojmí

Mnoho obětí se rozhodne neodpustit, protože jim jejich postoj neodpuštění dává pocit moci, kterého se nechťejí vzdát. Někdy však ti, kteří se rozhodnou odpustit, staví viníka do trvalého stavu morální méněcennosti, a tak ve skutečnosti neodpouštějí. Myslí si totiž, že ten, kdo se proti nim provinil, jim bude navždy zavázán. Tento

postoj však tomu, kdo takto „odpouští“, nemusí přinést zamýšlený výsledek, říká Morales-Gudmundsson.

Proč je pro nás těžké odpouštět?

„Způsob, jakým odpouštíme, souvisí s tím, jaký příklad nám dala naše rodina,“ říká terapeutka Laura Bremanová. V článku, který se zabývá odpuštěním, Bremanová míní, že pokud měli členové rodiny tendenci spíše neodpouštět, může člověk nakonec přijmout stejný vztahový vzorec. „Neodpuštění může také pramenit z toho, že nepřebíráme plnou odpovědnost za svůj život a vztahy,“ říká Bremanová. Vysvětluje, že ačkoli si nikdo nezaslouží špatné zacházení, každý dospělý člověk čas od času přispívá ke zhoršení vztahu nebo k vyvolání konfliktu. „Uvědomit si to je prvním krokem k odpuštění,“ uzavírá terapeutka.

Je pro nás těžké odpustit, protože se utěšujeme sebelítostí, ukazuje článek v *Christian Today*. Zdá se, že je pro nás

někdy obtížné postavit se tomu, kdo nám ublížil. Souvisí to také s rozsa- hem a následky jeho provinění. Raději se poddáme hněvu, zděšení nebo sebeobviňování. Na druhou stranu, když odpouštíme, znamená to také, že se přestaneme snažit vzbuzovat lítost nebo přesvědčovat druhé o tom, jak špatní jsou ti, kdo nám ublížili.

Desmond Tutu říká, že výraz „je mi to líto“ jsou tři nejtěžší slova v jakémkoli jazyce. Na druhém místě jsou jistě

Někdy odpuštění znamená udržet si odstup, protože některé vztahy mohou být nebezpečné nebo škodlivé.

slova „odpouštím ti“. Bez ohledu na rozsah ztráty zůstává odpuštění jediným řešením, alespoň pokud lze věřit studiím, které prokazují zásadní tělesné a duševní přínosy odpuštění.

Přínosy odpuštění

Odpuštění je vždy vítěznou kartou, pokud se na něj díváme z pohledu zdravotního přínosu pro naše zdraví.

Ti, kteří praktikují podmíněné odpuštění (odpustí pouze tehdy, pokud viník požádá o odpuštění nebo slíbí, že chybu nebude opakovat), mají vyšší úmrtnost než ti, kteří prostě odpustí, ukázala studie z roku 2011 provedená badatelem z Luther College.

Studie zveřejněná v časopise *Personal Relationships*, která analyzovala manželské páry, ukázala, že kdykoli se někdo rozhodl odpustit svému partnerovi, když ho urazil, krevní tlak obou manželů se snížil. Navíc u těch, jejichž manželé mají smířlivý postoj, dochází k většímu poklesu krevního tlaku než u těch, jejichž partneři jsou méně ochotni odpouštět.

„Odpuštění může mít příznivé účinky přímo prostřednictvím snížení alostatické zátěže („opotřebení organismu“ v důsledku vystavení opakovanému nebo chronickému stresu) spojené se zradou a konfliktem a nepřímo prostřednictvím snížení vnímaného stresu,“ uzavřeli autoři studie z roku 2003, která prokázala souvislost mezi odpuštěním a poklesem krevního tlaku.

Výzkumníci z Hope College provedli studii na skupině 70 studentů, kteří měli za úkol vzpomenout si na situace, kdy se rozhodli odpustit anebo pocítovali nepřátelství vůči někomu, kdo jim ublížil. Účastníci studie uváděli, že se při vzpomínce na prohřešky, které neodpustili, cítili více sklíčeně, a výzkumníci zjistili, že znovuprožívání těchto situací způsobilo zvýšení srdečního tepu, krevního tlaku, pocení a svalového napětí dobrovolníků.

Ochota odpouštět souvisí s vyšším procentem buněk CD4 (buněk imunitního systému, které hrají rozhodující roli v boji imunitního systému proti vnějším útočníkům, ničí je však virus HIV). „Mezi odpuštěním a buňkami CD4 existuje zvláštní vztah,“ říká Amy Owenová z Duke University Medical Center v Severní Karolíně.

Podle pastora Michaela Barryho, který vede pastorační péči v amerických centrech pro léčbu rakoviny ve Filadelfii, naopak odmítání odpuštění vytváří stav chronické úzkosti a to má

Odpuštění je proces odstraňování negativních pocitů.

silný dopad na reprodukční, trávicí a imunitní systém. „Mezi neodpuštěním a našim imunitním systémem existuje přímá souvislost, která ovlivňuje naši schopnost se léčit. To, co jsme se naučili o procesu odpuštění, učíme lidi v krátkodobém intervenčním programu odpuštění, který skutečně funguje,“ říká Barry.

„Pokud se nedostanete přes některé rány z minulosti, máte tendenci přenášet si je do všeho dalšího, o co usilujete. Když skutečně neodpustíme, je pravděpodobnější, že nám bude chybět sebedůvěra a budeme ve vztazích skeptičtější, protože jsme zůstali zotročeni minulými událostmi,“ říká Luskin.

Ještě lepší důvod k odpuštění

V Bibli je text, který zmiňujeme jen zřídka a který obvykle netiskneme na trička nebo hrnky, protože není tak příjemný k rozjímání jako některé jiné verše. Je v něm totiž naznačena silná souvislost mezi způsobem, jakým odpouštíme, a způsobem, jakým bylo odpuštěno nám samotným: „*Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec. Jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení*“ (Mt 6,14.15).

O povinnosti křesťana odpouštět hovoří několik biblických textů. Apoštol Petr žádá Ježíše, aby uvedl nějakou hranici odpuštění, které bychom se měli držet ve vztahu k našim bližním. Ježíš zvýšil laťku na úroveň, která v jeho učednících vyvolala zmatek: „sedmdesátkrát sedm“ (viz Mt 18,21.22). Tato odpověď nás učí, že skutečná láska nepočítá počet odpuštěných přestoupení.

I když se některé činy zdají být neodpuštělné, Bible slibuje, že vše můžeme učinit skrze Toho, který nesl – bez protestů a zášti – největší nespravedlnost ve vesmíru.

Matoušovo evangelium popisuje, že ve skupině posměvačů, která Krista doprovázela v posledních hodinách jeho

života a kterou tvořili kolemjdoucí, kněží a s ním ukřižovaní zločinci, se stále opakovala jedna výzva: „*Sestup z kříže, jsi-li Syn Boží!*“ (Mt 24,7).

Bylo by pro něj snadné uplatnit svou božskou moc a setřást kříž, jako by na něm ani nebyl přibitý. Kdyby však uvolnil své ruce a nohy, brána odpuštění – a také brána k životu pro nás – by se zavřela. Proto je možná nejlepším motivem k odpuštění druhým snaha uctít Kristovu oběť za nás.

Skutečná láska nepočítá počet odpuštěných přestoupení.

Jak vznikla Církev adventistů sedmého dne

David Trim, ředitel Úřadu pro archiv, statistiku a výzkum

Ve středu 20. května 1863 se v Battle Creeku ve státě Michigan ve Spojených státech amerických sešlo 20 vedoucích představitelů adventistů sedmého dne.

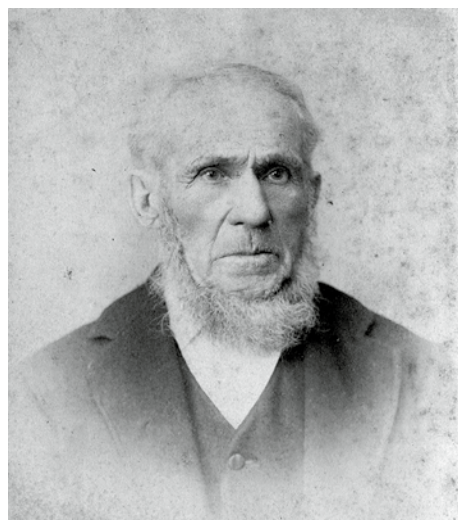
Někteří přijeli vlakem v průběhu dne, takže se ve druhém sboru adventistů sedmého dne v Battle Creeku sešli až v 18 hod. Bylo zde 18 delegátů z pěti ze stávajících šesti sdružení (organizovaných v jednotlivých státech USA): Michigan, New York, Illinois a Wisconsin, Minnesota a Iowa. Sdružení ve státě Vermont nevyšlalo do Battle Creeku žádného delegáta, ale naopak jednání se zúčastnili dva delegáti z adventistických sborů ve státě Ohio, které ještě nezaložily sdružení.

Někteří členové místního adventistického sboru v Battle Creeku (včetně Ellen G. Whiteové) se shromáždění zúčastnili jako hosté. Nebyli sice oficiálními delegáty, přesto se zaujetím celé jednání sledovali.

Prvním krokem 20 delegátů bylo zvolení dočasného předsedy celého zasedání a tajemníka. Předsedou zvolili Jothama M. Aldricha a tajemníkem Uriaha Smithe.

Aldrichovi bylo 35 let a adventistou se stal teprve v roce 1860. Nikdy nebyl milleritou. Smithovi bylo pouhých 31 let a je pozoruhodné, že nebyl ani delegátem.

Mnozí [delegáti] byli mladí, ale rozhodně nebyli namyšlení. Naši zakladatelé hledali duchovní dary, a když viděli nějaké obdarování, používali ho k šíření poselství tří andělů.

První předseda Generální konference John Byington

Manželé
Ellen
a James
Whiteovi

Po zvolení předsedy a tajemníka si delegáti i hosté zazpívali píseň (Long Upon the Mountains) z nového zpěvníku, který James White vydal v roce 1861. Poté trojčlenný výbor zkontroloval a ověřil pověřovací listiny delegátů.

Zvláštní den v historii

Večer 20. května se delegáti rozhodli přerušit zasedání do následujícího rána. Následující den, čtvrtek 21. května 1863, byl velkým dnem.

Prvním krokem byl výběr osmi delegátů, kteří měli vypracovat návrh ústavy. Ti podali zprávu tak rychle a s tak podrobným návrhem ústavy, že předběžná práce musela začít ještě před svoláním zasedání. Ústava pak byla jednomyslně schválena a Generální konference adventistů sedmého dne tak byla formálně založena.

Původní struktura zahrnovala sdružení jako volební obvody, výroční zasedání Generální konference a tři stálé administrátory – předsedu, tajemníka

a pokladníka. Vznikl také tříčlenný výkonný výbor, jehož členem byl i předseda.

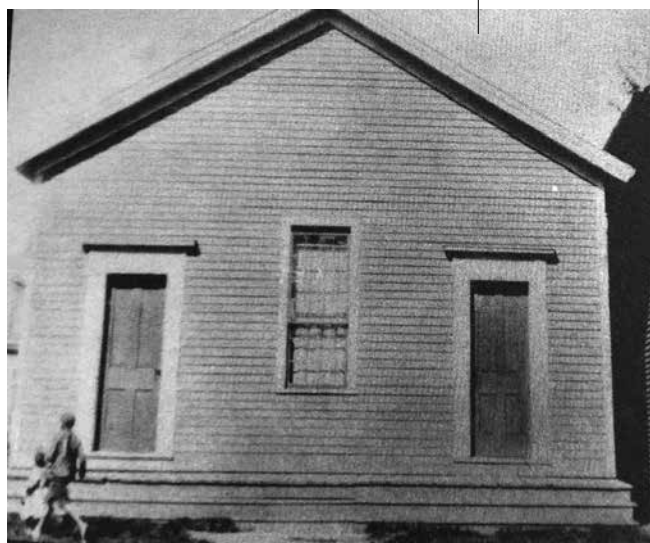
Organizace pro misii

Přijatá ústava začínala preambulí, která však byla o mnoho let později vypuštěna. Je však důležitá, protože říká, proč byla Generální konference založena: „Za účelem zajištění jednoty a efektivity práce a podpory obecných zájmů přítomné pravdy.“

Výkonný výbor má mít také „zvláštní dohled nad veškerou misijní prací a jako misijní výbor má mít pravomoc rozhodovat, kde misijní práci konat a kdo má jako misionář tuto práci vykonávat“. Stručně řečeno: smyslem existence Generální konference bylo podporovat jednotu, identitu a misi.

Z původních 3 500 členů církve a šesti sdružení v roce 1863 církev vyrostla až k 22,2 milionu pokřtěných členů ve 212 zemích, 97 811 sborům a současným 753 sdružením a misijním polím. Za dobu 160 let církev ušla dlouhou cestu. Za to Bohu patří dík.

Budova, v níž
byla založena
Generální
konference

160 let Církve adventistů sedmého dne

Vítězslav Chán (podle adventist.org)

Millerité byli pevně přesvědčeni, že druhý příchod Ježíše Krista nastane 22. října 1844. Když se jeho druhý příchod neuskutečnil, mnozí millerité byli rozčarováni a vzdali se víry v doslovný druhý příchod; jiní se však vrátili ke studiu Písma.

Od velkého zklamání ke Generální konferenci

Během následujících 15 let se bývalí millerité scházeli na řadě „biblických konferencí“ a objevili některé z biblických pravd, na které se v průběhu dějin zapomnělo. Klíčové body věrouky, na kterých se nakonec shodli, byly následující:

1. **Kristův druhý příchod** se blíží a bude doslovný (nikoli metaforický) – uvidí ho celý svět.
2. Sedmý den, **sobota**, nikoliv neděle, je **Božím dnem odpočinku**. Závazek ji zachovávat je trvale platný.

3. Bůh hříšníky **věčně netrápí, mrtví „spí“** až do druhého příchodu a posledního soudu.
4. Kristus slouží v **nebeské svatyni**, čímž nám ukazuje, že jsme spaseni díky jeho smrti na kříži a jeho spravedlnosti, ne na základě našich vlastních skutků.
5. V posledních dnech budou křesťané prožívat pokušení odpadnout – budou však povoláni zpět k Boží pravdě skrze „trojandělské poselství“ ze Zj 14 – malým „**pozůstatkem**“ (ostatkem) věrných věřících.
6. Mezi věřícími se znovu projeví **dar prorockví**.

V tom všem je podporovala mladá žena, Ellen G. Whiteová, kterou věřící uznávali jako Božího posla.

Uvedené věroučné body se objevovaly postupně. V padesátých letech 19. století neexistovala žádná Církev adventistů sedmého dne, pouze malé skupinky roztroušené po severu Spojených států. Sdílely věrouku, ale neměly ani vlastní název, i když někteří, jako James White, se označovali za příslušníky „Velkého hnutí druhého příchodu“, zatímco jiní používali termín „sobotní adventisté“.

Inspirovali se velkým Kristovým pověřením „jděte a získávejte učedníky“.

Sobotní adventisté pochopili, že se musejí vytvořit organizaci, aby mohli účinněji a lépe hlásat poselství tří andělů. Zásadní krok učinilo shromáždění delegátů z celého severu Spojených států 1. října 1860. Ti se dohodli, že „přijmou název Adventisté sedmého dne“. Na dalším setkání 20. a 21. května 1863 pak delegáti ze všech amerických států zastupující sbory adventistů sedmého dne vytvořili „Generální konferenci Adventistů sedmého dne“, organizovanou církev zaměřenou na misi a hlásání dobré zprávy o Bohu, který nás stvořil, žil mezi námi, zemřel za nás a vykoupil nás.

Inspirace od našich průkopníků

Náš obraz o zakladatelích naší církve z velké části vytvořily fotografie mužů středního věku. Proto si často neuvědomujeme, jak různorodí byli – co se týče věku, pohlaví a etnické příslušnosti.

V době vzniku církve byli jeho hlavní představitelé většinou mladí lidé ve

věku mezi dvaceti a třiceti. V době Velkého zklamání v roce 1844 bylo Jamesi Whiteovi 23 let, Ellen Whiteové a Annie Smithové 16 let, Johnu N. Andrewsovi 15 let a Minervě Loughboroughové necelých 15 let. Uriáš Smith a John N. Loughborough (bratři Annie a Minervy) měli teprve 13 let a Georgi I. Butlerovi bylo pouhých 10 let.

Byli to právě tito mladí muži a ženy, kterým pomáhali starší představitelé jako Joseph Bates (v roce 1844 mu bylo 52 let), kteří se v polovině 19. století ujali organizace biblických konferencí. Během nich se diskutovalo o věrouce, z níž později vycházela i Církev adventistů sedmého dne.

Vydali řadu traktátů, v nichž přesvědčivě předkládali novou víru, a založili také časopis *The Advent Review and Sabbath Herald* (dnes *Adventist Review*), který spojoval všechny rozptýlené věřící. Bez něj by církev nikdy nevznikla. Usilovali o přeměnu sítě malých skupinek věřících v organizaci, která by sjednotila všechny adventisty sedmého dne a poskytla základ pro misi. Většina mladých lidí z padesátých let 19. století vedla církev až do osmdesátých let 19. století a někteří až do počátku 20. století.

Ačkoli se prvního zasedání Generální konference v roce 1863 zúčastnili pouze muži, mezi prvními členy nově vzniklé církve měly ženy významné postavení. Kromě Ellen Whiteové to byla Minerva Chapmanová (rozená Loughboroughová), klíčová postava počáteční vydavatelské práce, která se později stala pokladníkem Generální konference, dále Maud Sisley Boydová, která se stala misionářkou v Evropě, Jižní Africe a Austrálii, a Nellie

Naši církev zakládali mladí lidé ve věku 20–30 let.

John
Nevins
Andrews

Druillardová (rozená Rankinová), která se stala misionářkou v Africe a vlivnou pedagožkou a reformátorkou zdravotnictví. Mezi prvními členy Církve adventistů sedmého dne byli v roce 1863 také Hardyovi, kteří byli významnou afroamerickou rodinou.

Když se dnes díváme na fotografie našich průkopníků ve starším věku, vidíme, jak se do jejich tváří zapsaly těžkosti života. Je snadné zapomenout, že naši církev zakládali, když jim bylo mezi dvaceti a třiceti lety. Je také snadné zapomenout, že adventisté sice neordinovali ženy do služby evangelia, ale přesto jim svěřovali důležité vedoucí úlohy. A příliš málo se také

ví, že většina adventistů v padesátých letech 19. století byla horlivými abolitionisty (bojovali za zrušení otroctví). Navíc

Adventisty sedmého dne inspirovala láska k Ježíši a přesvědčení, že Kristus brzy přijde.

na konci 19. století, kdy byli černoši a Číňané po celých Spojených státech odsouváni do pozice občanů druhé kategorie, je adventisté sedmého dne ordinovali do kazatelské služby a svěřovali jim důležitou misijní práci.

Tehdejší americká společnost si příliš nevážila mladých lidí a ženy a etnické menšiny stavěla na okraj společnosti. Navíc bylo učení adventistů sedmého dne mezi náboženskými učenici tehdejší doby velmi nepopulární.

Odkud se vzala odvaha vzeprít se společenským konvencím i obecně přijímaným závěrům předních teologů? Adventisty sedmého dne inspirovala láska k Ježíši a přesvědčení, že Kristus brzy přijde. Odvahu získali díky studiu biblických prorocství a přesvědčení,

že se ve službě Ellen Whiteové projevil dar prorocství. Proto byli ochotni odvážit se čehokoli. Přesto nějakou dobu trvalo (až do roku 1874), než si uvědomili, že pro naplnění Velkého poslání musí začít posílat misionáře do dalších zemí. Pak už se rychle zapojili do celosvětové misie.

Snažili se reformovat nejen teologii, ale také životní styl, proto prosazovali radikální zdravotní reformy a velký důraz kladli i na vzdělání. Hlásali procké pravdy, ale také usilovali o celostní přístup k životu.

Proto adventisté během prvního půlstoletí své existence začali působit ve velkých městech a mezi lidmi všech jazyků a sociálních vrstev. Nechali se inspirovat příkladem samotného Ježíše, který, jak zdůrazňovala Ellen Whiteová, „se stýkal s lidmi jako ten, kdo chce jejich dobro. Projevoval jim soucit, sloužil jejich potřebám a získával si jejich důvěru. Pak je vyzval: „Následujte mne.“ (Život naplněný pokojem, s. 67; MH 143)

Po 160 letech

Naše 160. výročí vzniku není důvodem k velkolepé oslavě. Ti, kdo v květnu 1863 založili Generální konferenci, by byli nepochybně hluboce zklamáni, kdyby zjistili, že jejich pokračovatelé jsou ještě v roce 2023 na této zemi. Toto významné výročí by nás mělo přimět ohlédnout se a vnímat, jak Bůh vedl svou církev v minulosti. Měli bychom Bohu děkovat za zázračné vedení, ale také se zamyslet nad tím, co jsme neudělali dobře a co našeho Boha zarmoutilo. A pak činit i pokání. Měli bychom tedy toto výročí využít spíše jako čas k zamyšlení, k pokání, k díkůvzdání a k obnovení závazku i nadále sloužit poslání, pro které Bůh toto hnutí povolal k životu.

Zpráva z výboru Českého sdružení

David Čančík, tajemník Českého sdružení CASD

Administrativní rozhodnutí

Konference Českého sdružení a Česko-Slovenské unie CASD

- Pracovní část konference ČS:
 - 7. 4. a 21. 4. (dva dny – neděle)
 - 14. 4. – jmenovací výbor
- Konference ČSU:
 - Personální: 3. 3. 2024
 - Programová: 12. 5. 2024
- Slavnostní bohoslužba bude společná s Česko-Slovenskou unií, Moravskoslezským sdružením a Slovenským sdružením v Brně 8. 6. 2024.
- VČS se věnoval přípravě harmonogramu a požadavkům na účastníky konferencí.
Na základě této diskuse vedení sdružení připraví příslušné materiály a předloží je na následujícím zasedání k diskusi a schválení.

Pracovní cesty

- VČS schválil čtyřdenní zahraniční cestu ředitelky školy Eliáš Petry Bulejškové na setkání ředitelů evropských adventistických škol ve Florencii v květnu 2023.
- VČS schválil jedenáctidenní zahraniční cestu vedoucího oddělení dětí a KP Tomáše Špáce na

speciál KP do Izraele v termínu 28. 4. – 8. 5. 2023.

- VČS schválil tři pětidenní zahraniční cesty manželům Ederovým v rámci adventistického vzdělávacího programu „Church planting“ (zakládání nových sborů).

Personální rozhodnutí

Kaplanská kategorie – Miloš Drastík, Patrik Nehyba, Karel Bušta

- VČS zařadil níže uvedené kaplany do kategorií kaplanské služby následovně:
 - Karel Bušta: kaplan s přiznaným statutem duchovenského pracovníka
 - Miloš Drastík: kaplan s přiznaným statutem duchovního
 - Patrik Nehyba: kaplan akceptovaný církví

Hospodářská rozhodnutí

Podpora Bible pro školu Eliáš

- VČS rozhodl o finanční podpoře škole Eliáš na pořízení Biblií s vlastní přílohou a designem.

Příští setkání výboru ČS se uskuteční 4. června 2023.

(U)kaž Ho!

Tadeáš Vrba

**Jak mluvit s lidmi o víře?
Jakými možnými způsoby lze
svědčit o Bohu? A musím
s ostatními sdílet křesťanství
za každou cenu? To bylo téma
letošního ročníku mládež-
nické akce Anděl s názvem
(U)kaž Ho!, která se uskuteč-
nila v sobotu 18. března 2023
v Praze. Po třech letech,
kdy se akce konala jen
on-line, měli mladí věřící opět
možnost osobně se potkat,
diskutovat a navzájem
se inspirovat.**

Akce byla rozdělena do dvou částí. Tu první tradičně otevřela sobotní škola, která dala mladým účastníkům příležitost podělit se ve skupinkách o své zkušenosti a diskutovat.

Téma celé akce pak rozvinul ve svém kázání hlavní řečník Tomáš Dymáček, který prakticky a s nadhledem mluvil o výzvách, jež nás čekají při evangelizaci, a sdílel i několik tipů na to, jak se

vyrovnávat se svými pocity a nechat se vést Bohem.

Součástí dopolední bohoslužby byla i sbírka, jejíž výtěžek se organizátoři akce rozhodli věnovat na pomoc obětem nedávného turecko-syrského zemětřesení. Díky štědrým darům se podařilo vybrat celkem 7 798 Kč.

V odpoledním bloku byla pak připravena panelová diskuse, do níž byli přizváni hosté, kteří se věnují evangelizaci ve svém každodenním životě. Byli jimi kazatel Tomáš Dymáček, influencerka Zuzka Šimkaninová alias Lady Zika, on-line kazatel Pavel Eder

a vedoucí plzeňské mládeže CASD Nikola Vrbová.

Zhruba hodinu pokládala moderátorka hostům otázky o jejich osobních postojích a zkušenostech z terénu. Závěrečnou půlhodinu pak vyplnily dotazy přímo z publika a mládežníci se mohli zeptat na to, co je osobně zajímavé, a tak získat inspiraci do vlastních životů.

Kapela Azimuth, která se objevila na několika známých křesťanských hudebních festivalech, nakonec završila celý den plný diskusí a reflexe svým hudebním vystoupením. Kapela v čele s charismatickým frontmanem Benjámínem Drápalem dokázala účastníky rozproudit a vytvořit skvělou, emocemi nabitou atmosféru.

Akce Anděl v letošním roce tak přinesla mladým možnost nejen potkat nové přátele a bavit se, ale také rozvíjet svou víru a diskutovat o hlubokých otázkách. Celá akce byla zároveň nahrávána. Pokud byste si tedy chtěli její záznam pustit, je zcela dostupný na YouTube. Obrovské díky patří všem, kteří se na akci podíleli, a také těm, kteří přišli. Již dnes se těšíme na další ročník.

Veletrh evangelizace Česko-Slovenské unie

Jan Libotovský,
koordinátor oddělení evangelizace, Česko-Slovenská unie

**Věřím, že každý z nás prožil
s Bohem silnou zkušenost.
Pokud jsme Ježíši uvěřili,
je touha sdílet tuto zkušenost
s dalšími lidmi normální.
Možná ale někdy zápasíme
s tím, jak ji srozumitelně
a autenticky předat,
aby příběh našeho obrácení
byl pro lidi, které chceme
oslovit, srozumitelný.
Pak snad díky tomu mohou
pochopit, jak je Ježíš důležitý
i pro jejich život.**

Přinést nové podněty pro evangelizaci má za úkol i zajímavá akce, která se rodí ve spolupráci církve a ASI-CS (Sdružení adventistických podnikatelů). Pro více informací jsem položil otázky předsedovi ASI-CS **Markovi Petráčkovi (MaPe)** a také předsedovi ČSU CASD **Mikuláši Pavlíkovi (MiPa)**.

Marku, o co se jedná, a můžeš nám sdělit základní informace?

Veletrh evangelizace 21.–23. 9. 2023 je setkání ve Strážovicích u Kyjeva, ale zároveň i v on-line prostoru. Je to příležitost pro předání zkušeností, informací a praktických ukázek v misijní práci, která se odehrává v církvi nebo skrze církev. Ale hlavně je to příležitost pro chválu a oslavu Boha za to, že nás pozval k jeho dílu.

Součástí veletrhu je i vytvoření „virtuálních stánků“. V tomto prostoru

může každý sbor nebo jednotlivec představit misijní práci, kterou dělá. Může zde něco předat nebo naopak načerpat. Virtuální stánky se stanou trvalou součástí webových stránek CASD.

V názvu setkání „Nové zBoží“ má nepochybně více významů. Co vše má tento název sdělovat?

MaPe: Kdo by neměl rád nové a čerstvé zboží, které chutná, voní a je krásné... Nebo nové stvoření... Každý den je nový, přináší nové situace, nové možnosti, nové výzvy. Hledáme cestu, jak radostné poselství o záchraně přinášet lidem v dnešní době. Nové přístupy, nové cesty. Je potřeba naslouchat Bohu a přemýšlet, jak nově pracovat. A výsledkem takové práce budou noví lidé.

Součástí setkání je také výroční setkání ASI, což je proti jiným létům velká změna. Proč jste se rozhodli pro tuto cestu?

MaPe: ASI vnímám jako společenství sester a bratrů podnikatelů, manažerů a vedoucích pracovníků, kteří se snaží společně podporovat misii. Podporovat to, co již funguje, ale také nové přístupy, nápady, cesty. Každoroční setkání ASI podporuje misijní projekty, které žádají ASI o finanční podporu. Vnímáme, že kromě těchto projektů běží v církvi a ve sborech mnoho jiné misijní práce. Budeme rádi, pokud přispějeme k vzájemnému povzbuzení a pomůžeme k předání zkušeností a informací, kde a jak Bůh pracuje. Církev je součástí ASI, a tak jde o spolupráci. Proč to tentokrát neudělat jinak a nově – a třeba se něco nového narodí.

Potřebuje církev takový „velký trh“ evangelizačních podnětů? Co si od této akce slibujete?

MiPa: Je dobré z času načas zoradit na jedno místo a utriedit všetky dostupné

materiály, inšpiratívne projekty a podnety, aby slúžili širšej cirkevnej pospolitosti. Stáva sa, že nie všetko, čo naše inštitúcie alebo oddelenia ponúknu ako kvalitný produkt, či už ide o knihu, video alebo iný materiál, sa dostane k tým, ktorí by ho mohli efektívne používať. Práve preto sa snažíme sprístupniť celú škálu materiálov na jedno miesto, aby sa s nimi mohli záujemci „naživo“ oboznámiť. Dôležité je, že túto ponuku budú predstavovať tí, ktorí už majú s jej využitím dobré skúsenosti.

Co ty osobně považuješ v oblasti evangelizace za důležité?

MiPa: Ak chceme evanjeliom oslovovať druhých, musíme ho sami aktívne prežívať. Tým najdôležitejším nástrojom zvestovania je vždy slovo a život, spôsob, akým budujeme vzťahy s okolím. Aj keby sme okrem prázdnych rúk nemali nič, aj vtedy má naše svedectvo moc. Ak však dokážeme nájsť nástroj, ktorým záujem okolia o evanjelium podnietime a priblížime mu Krista, potom ho naplno využijeme. Ako je pestrá spoločnosť, ktorá nás obklopuje, mali by byť pestré aj pomocné prostriedky, ktoré sprevádzajú naše osobné svedectvo. A práve o to sa „veľtrh evangelizácie“ usiluje.

Mohou se této akce zapojit i projekty, které nebudou usilovat o financování z ASI? Jak to mohou udělat?

MaPe: Ano, zapojit se může každý, a o to jde. Každý sbor nebo jednotlivec může zaslat informace o tom, jak v misii pracuje. Mohou to byť zcela malé aktivity, jde spíše o nápad, inspiraci. Je vytvoren Google formulár, kde lze zaznamenať základní informace o aktivitě, tam je možné dozvedieť se i ďalší podrobnosti. Pokud by měl někdo potíže s přihlášením, může se obrátit na

Jana Libotovského,
který je v ČSU koordi-
nátorem misie (libo-
tovskyjan@casd.cz,
+420 731 119 257),
pro předání infor-

mací v jiné formě, pro radu nebo
pomoc. Odkaz na formulář: [https://
forms.gle/wbTo3uK5vv5ivBLA9](https://forms.gle/wbTo3uK5vv5ivBLA9).

Jak se mohou zapojit jednotlivé sbory, i když neprezentují žádný projekt nebo akci?

MaPe: Zapojit se mohou tím, že se připojí na on-line přenos HopeTV a vyhradí si čas pro tuto společnou bohoslužbu. Program bude koncipován tak, aby se sbory v on-line prostředí mohly stát jeho součástí. Věřím, že bude skvělé a zajímavé prožít napříč naší unií – Čechy, Morava a Slovensko – společnou bohoslužbu. A pokud sbor nemá zrovna v tuto chvíli co nabídnout, tak může čerpat a společně se radovat, chválit a obdivovat, co pro nás Spasitel dělá.

Co by mělo být výsledkem této akce? Co byste považovali za úspěch?

MiPa: Som vďačný za dlhoročnú spoluprácu cirkvi a ASI na podpore mnohých užitočných projektov, ku ktorým patrí aj plánovaný „veľtrh evangelizácie“. Dôležitým krokom je to, že sa táto akcia uskutoční. Pre mňa by bolo najväčším úspechom, keby návštevníci nielen našli inšpiráciu v niektorom z predložených evangelizačných nástrojov, ale aby sa ho naučili v bežnom živote používať. Prišlo by som si, aby sa vďaka tomu oživil záujem jednotlivcov aj zborov o svedeckú službu a zvestovanie Krista.

A ešte jednu osobnú otázku, jak se ty osobně zapojíš do „Nového zBoží“?

MiPa: Okrem osobnej podpory projektu aj osobnou prítomnosťou. Nebude to však len formálny, reprezentatívny

záujem. Po ukončení administratívnej zodpovednosti sa plánujem vrátiť späť do kazateľskej služby na zbor. Aj preto sa teším na to, že sa oboznámim so všetkým, čo cirkev v oblasti evangelizácie ponúka, aby som mohol motivovať a inšpirovať svojich budúcich členov k aktívnemu využívaniu rôznych nástrojov evangelizácie podľa ich duchovného obdarovania.

Co ještě nezaznělo a bylo dobré se o tom zmínit?

MaPe: Mohli bychom se ještě ptát: „Jak nejlépe o této akci všechny informovat?“ A mám i odpověď: „Pošli to dál. Jestliže teď víš o veletrhu, řekni to ostatním, udělej všechno pro to, aby ses mohl ty, a ještě lépe celý tvůj sbor, zúčastnit, připojit se.“

MiPa: Osobne sa chcem poďakovať aj organizátorom prvého „veľtrhu evangelizácie“, ktorý sa uskutočnil pred niekoľkými rokmi v zbere Praha-Smíchov. Nadväzujeme vlastne na tento nápad. Ďakujem aj všetkým kolegom vedúcim evangelizácie na zruženiach, ktorí myšlienku podporili a aktívne sa do prípravy zapoja.

Kdybyste si dovolili o evangelizaci snít, jak by ten sen vypadal?

MaPe: Můj sen – misie v církvi jako životní styl, radost.

MiPa: V minulosti som sníval o veľkých zástupoch obrátených ľudí, ktorí sa pripájajú k cirkvi a aktívne slúžia a zvestujú Krista a evangelium. Dnes snívam možno trochu reálnejší sen, aby sme v našich zboroch podnietili čo najviac ľudí ochotných venovať čas a prostriedky šíreniu Božieho kráľovstva. Verím, že aj plánovaný „veľtrh“ môže byť jedným z krokov túto víziu naplniť.

Děkuji vám za odpovědi a věřím, že se uvidíme na veletrhu evangelizace.

Církev, která v Boží moci uzdravuje

Jan Majer, kazatel, Moravskoslezské sdružení CASD

**Když Ježíš povolává učedníky
a posílá je mezi lidi zvěstovat
evangelium, dává jim
autoritu a moc k tomu, aby
mohli vyhánět démony, léčit
a uzdravovat. (L 9,1.2)**

Stejně jako u Ježíše, také i u učedníků vyhánění démonů především potvrzovalo poselství o příchodu Božího království (Mt 10,7.8), protože tato činnost ukazovala na to, že satanovo království bylo poraženo a přichází „nový věk“ vlády Mesiáše.¹

Novozákonní texty tedy popisují mocné činy jako důkazy, které potvrzují apoštolskou pravomoc

a jsou potvrzením jejich věrohodnosti.

Skončilo toto období zázraků a mocných činů působením apoštolů, nebo – jak některé texty naznačují – toto pověření osvobozovat posedlé démony a uzdravovat nemocné platí i v dnešní době? Je stejně jako tehdy potvrzením moci Božího slova? Můžeme vztáhnout apoštolské pověření i na učedníky v dnešní době? Je možné, aby slovo učedníků bylo stejně potvrzováno mocnými činy jako v dobách apoštolů?

Mk 16,17 zaznamenává, že ty, „kteří uvěří“, budou provázet znamení. Jako první znamení je zmíněna schopnost vyhánět démony (Mk 16,17). Zásadní otázka je: Kdo jsou „ti, kteří uvěří“? Letniční a charismatické hnutí je většinou zastáncem myšlenky, že soudobí křesťané mohou konat stejná znamení

1 BOSCH, David Jacobus. *Dynamika křesťanské misie: dejiny a budúcnosť misijných modelov*, s. 54.

jako apoštolové. Tento text chápou zcela přímočaře – mezi ty, „kdo uvěří“, patří všichni učedníci napříč všemi generacemi, kteří Ježíšovi věří a podávají se jeho vedení.² Pokud tomu tak opravdu je, potom každý opravdový křesťan může vyhánět demony a uzdravovat. Je tomu ale opravdu tak?

Vymítáním zlých duchů z posedlých lidí zjevoval Ježíš svou mesiášskou a přímo božskou moc nad nimi. Je velmi pravděpodobné, že tak, jako se Ježíš svým vtělením učinil viditelným a přebýval mezi lidmi, se obdobně také ďábel a jeho společníci, zlí duchové, snažili vstoupit do lidí, zmocnit se jich a tímto způsobem učinit jakousi „pseudoinkarnaci“.³ Také po Ježíšově smrti a vzkříšení pokračovala tato činnost satana a zlých duchů (Zj 12,12), i když v omezené míře, zvláště tehdy, když se ve světě rozšířilo

Každý opravdový křesťan může vyhánět demony a uzdravovat. Je tomu ale opravdu tak?

evangelium a upevňovala se víra v Krista jako Spasitele. Vyplyvá to z odevzdání moci vyhánět zlé duchy, kterou Ježíš předal svým apoštolům a učedníkům (srov. Mt 10,1.8; Mk 3,14.15; L 9,1; 10,17–20), a z příslibu, který Ježíš dal všem, kdo v něho uvěří, že totiž budou v jeho jménu vyhánět zlé duchy (srov. Mk 16,17). Kdyby toho nebylo zapotřebí, Ježíš by takové poslání své církvi nesvěřoval. Naopak skutečnost, že církev toto poslání obdržela a ve všech dobách jej nějak až dodnes užívala,

svědčí o smysluplnosti tohoto Ježíšova ustanovení.

Jak je to tedy s projevy Boží moci v dnešní době? Mohou mít věřící dnešní doby dar „biblického osvobozování od démonů a činění mocných činů“? Nejenže to je možné, ale vypadá to, že Bůh takové jednání víry očekává a chce uzdravovat i osvobozovat.

Z novozákonních souvislostí vyplývá, že vypuzování démonů může být specifický druh uzdravení. K popisu uzdravení a k popisu osvobozování používá Bible podobné výrazy. Obě činnosti byly vykonávány podobnými způsoby a lidé na ně podobně reagovali. Tyto skutečnosti, a především řecké sloveso „uzdravit“, propojují vyhánění démonů s jinými druhy uzdravování a celou skupinu tak můžeme označit jako „dary uzdravování“.

Na základě těchto skutečností není biblické oddělovat schopnost vyhánění démonů od schopnosti zázračného uzdravování nemocných. Ježíš, sedmdesát učedníků (L 10,9,17), jedenáct apoštolů (Mt 10,1; Sk 5,12.16), Filip (Sk 8,6.7) a Pavel (Sk 19,11.12) byli všichni schopni uzdravovat nemocné i vyhánět demony (Mk 16,16–18; 2K 12,12).

Činy apoštolů jsou označeny jako „znamení“ (Sk 5,12; 15,16) a „zázraky“ (Sk 19,11.12). Uzdravování je tedy spojeno s bráním hadů do rukou a pitím jedu (Mk 16,16.17), s křišením mrtvých (Mt 10,8), s dopadem apoštolského stínu (Sk 5,12–16) a s kontaktem s apoštolovým oblečením (Sk 19,11.12). Zásadní je spojení mezi posláním apoštolů a jejich uzdravováním (Mt 10,1; Mk 16,17.18). Proto můžeme říct,

2 HAGIN, E. Kenneth. *Autorita věřícího*. Praha: Logos, 1990. ISBN 80-85335-03-4, s. 11–13.

3 KRUMPOLC, Eduard. „Zlí duchové a exorcismy z hlediska fundamentální teologie“ [on-line]. 2012. *Studia theologica* 4:194–203. Dostupné na internetu: <https://www.ceeol.com/search/article-detail?id=30541>, s. 197.

že těmito dary Duch svatý potvrzoval autoritu a věrohodnost poselství.

Otázkou tedy je, jestli dar apoštolství je darem, který byl pouze v rané církvi, nebo jej může i v dnešní době obdržet učedník Ježíše Krista, jak o tom píše Pavel (1K 12,28.29; Ef 4,11). Ježíš nikdy nepovolal své učedníky do služby bez zmocnění (Sk 1,8). Není jediný důvod domnívat se, že by tomu dnes bylo jinak.

Mocné činy jako osvobozování od démonských sil a uzdravování velice úzce souvisí s vírou jak toho, kdo mocný čin koná, tak s vírou toho, komu je tímto způsobem slouženo.⁴ Ježíš své působení začal tím, že přišel osvobozovat zajaté. Jeho slova byla potvrzována mocnými činy. Stejně tak učedníci Ježíše byli pověřeni, aby ve stejné síle a moci šli a uzdravovali, osvobozovali od démonských sil a zvěstovali Boží království. Protože Ježíš doposud nepřišel a jako křesťané jsme nedostali jiné pověření, jsem přesvědčen, že toto povolání stále trvá a je stejně jako tehdy závislé na zmocnění Duchem svatým.

Pokud se v dnešní době neprojevuje Boží moc podobně jako v době apoštolů, mám za to, že to není způsobeno tím, že by Bůh přestal konat mocné činy, ale tím, že nám křesťanům chybí víra, podobně jako v některých případech chyběla učedníkům (Mt 18,19.20).

Byli bezmocní navzdory předchozím vykonaným zázrakům.

Dnešní svět zoufale potřebuje uzdravit. Lidé potřebují být osvobozováni od zla, které je svazuje. Pokud jednáme s lidmi, kteří mají potíže s démony, včetně podezření z démonické posedlosti, je jediným biblickým řešením vyzvat je, aby si „oblékli“ Krista. Když propojíme Ef 6,11 a Ř 13,12–14, dospějeme k závěru, že tak mohou učinit obléknutím Boží zbroje. Člověk, který má být uzdraven, potřebuje uvěřit, že mu Ježíš může pomoci. Pokud toho není schopen, je nutné, aby věřil ten, kdo v moci Božího Ducha jedná. „Modlitba víry uzdraví nemocného... Vroucí modlitba spravedlivého dokáže mnoho“

(Jk 5,15.16; B21). Přijetím Ježíše Krista za Zachránce a Osvoboditele člověk vírou vstupuje do Božího království. Potom je možné počítat s Božím osvobozením ze satanovy nadvlády, do které spadá i démonická posedlost (Ko 1,13.14; 2K 5,17). Ježíš řekl: „Ty, kteří ve mně uvěří, budou provázet tato znamení...“ (Mk 16,17). Bůh má dnes stejnou moc, jakou měl před téměř dvěma tisíci lety, a chce ji používat pro záchranu člověka. Ježíš řekl: „Amen pravím vám: Kdo věří ve mne, bude dělat skutky, které dělám já. A bude dělat ještě větší skutky, neboť odcházím k Otci“ (J 14,12; B21).

Církev nejenže může v Boží moci uzdravovat a osvobozovat od démonských sil, ale je to její poslání – součást evangelia.

Dnešní svět zoufale potřebuje uzdravit. Lidé potřebují být osvobozováni od zla, které je svazuje.

⁴ Srov. Mt 18,19.20; Mk 6,5.6.

představujeme

Dětem chceme vytvořit hezké dětství

Rozhovor s Kateřinou Justrovou,
iniciátorkou projektu „Ahoj, námořníci!“

**„Ahoj, námořníci!“ je nový desetidílný seriál s autor-
skými písněmi kapely Only
His. Ve spolupráci s HopeTV
tyto díly natočili a nyní jsou
ke zhlédnutí zdarma na strán-
kách HopeTV a na YouTube.**

Proč ses rozhodla pro tuto formu práce s dětmi?

Jsem pedagog, ale touha tvořit pro děti
přišla až s našimi vlastními dětmi
a také s obdobím covidu. S několika
lidmi jsme začali vysílat on-line tzv.
Bohoslužby doma. Byly specifické tím,
že vše bylo opravdu naživo. Chvály,
slovo – a já jsem si připravovala

program pro děti. Bavilo mě to.
Obzvláště v tomto období jsme si začali
více uvědomovat, jak velké nedostatky
v této oblasti v Česku vidíme. Na You-
Tube (ale i jinde) najdeme opravdu
velmi málo kvalitních nahrávek a cel-
kově křesťanských materiálů a videí
pro děti, o současné křesťanské tvorbě
pro děti ani nemluvě. A protože nám to
většinou nedá, začalo nás to motivovat
k práci pro děti právě v této oblasti.
Jako zvláštní načasování shůry vní-
mám to, že jsme se s HopeTV vlastně
spojili současně – zájem byl z obou
stran ve stejný čas. Jen jsme ještě nikdo
netušili, co z této spolupráce vlastně
vznikne.

Vím, že se projektu nevěnuješ sama. Můžeš představit svůj tým?

Jak už jsem zmínila, jedná se o některé
členy (současné či bývalé) naší kapely

Only His. Tvůrčím jádrem kapely jsou nejspíše tři lidé – já, Miša a Jirka Danielovi. S Mišou jsme přítelkyně „od kolébky“, jak se říká. A jsem za to opravdu nesmírně vděčná. Pocházíme ze sboru z Veselí nad Moravou, kde se vždycky pro děti a s dětmi úžasně pracovalo a sbor celkově hodně žil hudbou. Proto není divu, že láska k hudbě a touha tvořit pro naše děti „stejně krásné dětství“, jakého se nám i díky sborovému společenství dostalo, je v nás opravdu hluboko zakořeněná.

Jirka se krásně přidal hned, jak nám jej Miška představila. Úžasně zpívá, krásně hraje na housle a je to nadějný křesťanský skladatel i tvůrce scénářů.

Společně tvoříme moc rádi. Milovali jsme naše „obývací soustředění kapely“ v Suchovských Mlýnech, kde vznikla podoba většiny našich písní. Každý přinesl svůj nápad, novou písničku, přinesly se nástroje, dobré jídlo a zpívalo se, hrálo a povídalo. Byl to nezapomenutelný a vzácný čas. Nyní už takto fungovat nezvládáme – rozprchli jsme se do světa, máme práci, děti, ale i přesto pořád přemýšlíme nad tím, jak by to mohlo jít dál, nebo alespoň jak společně dál tvořit, třeba i jiným způsobem.

Určitě nechci zapomenout na další skvělé členy kapely, muzikanty, kteří se zúčastnili projektu „Ahoj, námořníci!“ – baskytarista a skvělý zpěvák Jožka Balada a klavírista Tomáš Majtán, které můžete znát z pánské kapely Way to go, a v neposlední řadě náš bubeník David Balada.

O čem vlastně celý seriál „Ahoj, námořníci!“ je?

V prvním dílu se seznámíme s hlavními postavami: zkušeným námořníkem Jirkou, kapitánem lodi a jeho synkem Matýskem – přemýšlivým klučinou, který má spoustu otázek. Na plavbu se

s nimi vydává i papoušek Karel, který má rád legraci, často se směje a vyvádí lumpárny. Společně s nimi se vydáváme na dalekou námořní plavbu, která je odkazem na naši duchovní cestu.

Řízení naší lodi odevzdáváme nebeskému Kapitánovi, který nás chrání i v bouřích, ukazuje nám pravé poklady a správný směr, učí nás dobrým a láskyplným vztahům. Ježíš je nejen naším kapitánem, kormidelníkem, ale je pro nás i záchranným kruhem, kotvou a nadějí, a především Majákem, který nám pomáhá vyhnout se útesům, a svítí nám světlem, které žádná tma nepohltí. A jaký je cíl naší plavby? No přece Nová země!

Seriál tvoříte jako dobrovolníci.

Jaká je vaše původní profese?

Myslím si, že je důležité říci, že Miša a Jirka Danielovi jsou profesionálními muzikálovými herci. Můžete je vidět v MDB Brno, ale i v Ostravě či Bratislavě. Jsou to jedni z nejakčnejších lidí, které kolem sebe mám. Víím, že hlavně díky nim vše, co tvoříme, děláme s určitou kvalitou a profesionalitou. Já se od nich ráda učím. Sama mám vystudovaný český jazyk a literaturu a hudební

výchovu pro 2. stupeň ZŠ. Největší školou jsou pro nás ale naše děti.

Pro jakou věkovou skupinu pořad vlastně je?

Seriál „Ahoj, námořníci!“ je určen především dětskými divákům ve věku 3–7 let. Ale věřím, že písně či poselství mohou chytit za srdce jak mladší, tak starší diváky. Alespoň u nás doma to tak je. V pořadu najdete jak písně velmi snadné – např. Bouřka, která je asi nejoblíbenější u batolat, tak písně náročnější, které by mohly zaujmout právě starší posluchače – např. Poklad či Nová zem. Věřím, že si v seriálu najde něco sobě milého každý, kdo bude chtít.

Byli bychom velmi vděční, kdyby se toto dílo mohlo rozšířit nejen do našich sborů a rodin, ale i do dalších křesťanských společenství. Proto, pokud byste si seriál vyhledali a líbil se vám, můžete nám pomoci tím, že je sami doporučíte svým přátelům z církve i mimo ni.

Jak náročná je výroba jednoho dílu a jak dlouho trvá, než vznikne?

To nedokážu úplně říci. Jako námět jsem navrhla právě námořnické prostředí. Jedná se o 10 témat

(Vyplouváme, AHOJ, Mořský svět, Kotva, Poklad, Bouře, Záchraný kruh, Kormidlo, Maják, Nová zem) a začali jsme tvořit písně. Šlo to neuvěřitelně, pozhnaně dobře. Jednou jsem se v noci probudila a musela si napsat texty dvou nebo tří písniček a nahrát si je hned na mobil. Stejně tak Jirka – posílal mi skvělé písničky. Zbytek jsme dotvořili třeba společně cestou v autě na koncert apod. Byla to radost a legrace. Scénář napsal Jirka.

Následovalo několik on-line hovorů kapely s týmem z HopeTV, domluvil se název, detaily, vymysleli jsme prostor, kulisy. Až bylo vše zařízení, jeli jsme na víkend do Prahy – a za necelé tři dny se natočil celý seriál. Hodně se toho vymyslelo až na místě. Tady se všichni snažili na maximum – a chci se zmínit i o týmu z HopeTV – Martin Babka, Eda Miškej a Pavel Eder. Ještě je nutno poděkovat Tomáši Kašparovi, jenž se stal nejen střihačem, ale i režisérem, který nám v takovém projektu velmi chyběl. Nikdo jsme neměli zkušenost s podobně velkým projektem; a dovolím si říci, že bez jeho práce by byl výsledek poloviční. Nejvíce práce a času však vzala postprodukce, takže na finální verzi bylo potřeba si počkat. Na té se pracovalo už bez nás. A jsme šťastní, že „námořníci“ už mohou lidem dělat radost.

Máte nějakou zpětnou vazbu od posluchačů?

Zatím se k nám dostávají jen hezké reakce – dětem i dospělým se prý seriál líbí. Některým se zdají díly moc krátké, jiní chtějí jen písničky. Úspěch prý mají „ukazovačky“ – písničky s pohybem. Mnozí se také ptají, zda bude pokračování. My to zatím nevíme, i když nápady se rodí dál. V dětské tvorbě chceme určitě pokračovat. Pro mě je velmi úsměvné a milé, když si na mě děti na

HopeTV uvádí
nový dětský seriál

AHOJ, NÁMOŘNÍCI!

Naučíte se nové písničky
a dozvíte se spoustu
zajímavých věcí

Sledujte zdarma
na YouTube
a www.hopetv.cz

MATĚJ

KAREL

KAPITÁN
JIRKA

Církev adventistů
sedmého dne

některých akcích ukazují a špitají si „Karel, Karel!“ Se smíchem dodávám, že papoušek Karel je má „životní role“.

Za nejupřímnější a nejcitlivější diváky však považuji své děti – a ty třeba nemají rády díl s názvem Poklad. Je jiný, má jiný emotivní náboj, na děti možná působí smutně, možná tajemně. My dospěláci jej máme rádi. Tak to musíte posoudit sami.

Máte podporu i ze strany církve?

Jsme velmi vděční, že církev poskytla prostředky na to, aby „námořníci“ vznikli. Je to velký projekt a sami bychom neměli možnosti ani finance jej takto zrealizovat. Rovněž při natáčení bylo o nás dobře postaráno a za to vše děkujeme. HopeTV se opravdu snaží ve své práci myslet i na tvorbu pro děti a také i v církvi poukazuje na tuto potřebu.

Abych odpověděla upřímně, ne vždy to má skupina ve svém rodném sboru či církvi jednoduché. Děláme tyto věci s láskou a jako osobní způsob služby a evangelizace. Vždy se ale najdou lidé, kteří v chválách před kázáním vidí „reklamu“ nebo sebe prezentaci. V koncertech a prodeji CD výdělečnou činnost apod. Proto si také myslíme,

že církev má někdy obavu konkrétní interprety či kapely jednodušeji podporovat. Finance, které jako kapela získáme, většinou tak tak pokryjí cestovné, zvuk a světla, zbytek se použije na pokrytí dalších potřeb kapely (hudební nástroje či ozvučení, další nahrávání písní).

Zmiňuji se o tom jen pro představu, že služba na takovýchto projektech jde spíše na úkor rodiny a vlastního času. Je to radostná služba a využívání darů, které jsme dostali od Boha, a chceme je rozvíjet a používat. A ještě jedna věc: Je zde ale i mnoho lidí, kteří nás podporují, modlí se za nás, povzbuzují či přiloží ruku k dílu, když je potřeba. A těm za to ze srdce děkujeme.

Co chystáte do budoucna? Na co se můžeme těšit?

Jak už jsem zmínila, nápadů máme spoustu, některé už na papírech či v notách. Sami teď ale přemýšlíme, kudy se jako kapela budeme ubírat dál. Momentálně nám chybí muzikanti a čas se scházet. Rádi bychom obnovili tradici vánočních či velikonočních koncertů. Mnozí z nás tvoří dětský program a chvály v rámci My community, odpoledních veřejných naddenominálních bohoslužeb. Jsme ale rozhodnutí, že i když nezvládneme fungovat dál jako stávající kapela, chtěli bychom se zaměřit právě na tvorbu pro děti. Nedávno se nám např. podařilo nazpívat písně pro Albi kouzelné čtení do knihy Biblické příběhy.

Můžete se s námi modlit za to, abychom objevili správný způsob, jak a co dál tvořit pro naše děti – tak abychom jim mohli předávat evangelium o Bohu a kousek jeho království, lásky a radosti i moderními prostředky.

Děkuji za rozhovor.

— Vítězslav Chán

Nechcete se k nám připojit?

Jaroslava Ščerbová, tajemnice sboru Havlíčkův Brod

Jako sborové společenství máme každý pracovní den modlitební chvilky od 19.30 do 20.00 hod. na tomto odkazu:

<https://meet.google.com/dfk-gwcr-uma>.

A na úplně stejném odkazu vysíláme i živé přenosy z bohoslužeb v sobotu.

Princip těchto bohoslužeb spočívá v tom, že lidé se přes svůj počítač nebo mobil přihlásí na tomto odkazu. My je ve sboru připojíme. Oni jsou vidět na zdi modlitebny, protože je přes projektor promítáme. Připojení naopak vidí přes dvě kamery na kazatelnu a na přítomné na bohoslužbě. Mohou s námi komunikovat a zapojovat se do bohoslužby.

Děláme to tak od doby covidu. Otočili jsme kvůli tomu liturgii bohoslužby,

kdy máme nejprve kázání a až potom úkol sobotní školy. Většina připojených se účastní jen kázání a potom se odpojí. Někteří se účastní po přestávce i úkolu a zapojí se s námi.

Připojují se nemocní, lidé na dovolené, na služební cestě... Ale připojují se i lidé, kteří již nemají šanci dostat se do sboru a běžné sledování bohoslužeb jim přijde neosobní, chybí jim kontakt. Například se tak připojuje sestra od Sázavy, z Prahy nebo z Pardubic. Občas se k nám připojí lidé od Jihlavy nebo Hradce Králové (průměrně asi pět lidí).

Nedávno jsme si při modlitební chvilce říkali, že třeba v tom je poslání našeho sboru, že bychom to mohli nabídnout i ostatním lidem, kteří již nemohou navštěvovat bohoslužby ve sboru, že je možné se na tomto odkazu připojovat do živých vysílání bohoslužeb, a být tak s námi v kontaktu.

Bohoslužby u nás probíhají každou sobotu od 9.30 hod. Nejprve je zpívání, dětský příběh, oznámení a kázání. Následuje sdílení, právě i s lidmi připojenými on-line. Pak je přestávka. Někteří lidé se odpojí. Kdo chce, může zůstat připojený. Následuje sobotní škola a děti mají školku. Případné dotazy ráda zodpovím.

V květnu se rozběhneme na pomoc dětem

Martina Špinková, koordinátorka PR a fundraisingu v ADRA ČR

Rádi bychom vás pozvali k zapojení se výběhem či vycházkou do jubilejního 10. ročníku ADRAběhu. Uskuteční se v období mezi 18. 5. a 1. 6. 2023.

Vminulém roce jsme se zaměřovali na podporu dobrovolnictví u osamělých seniorů a seniorek. Letos budeme opět vybíhat na podporu

dobrovolnictví v České republice, ale tentokrát chceme podpořit službu dobrovolníků u znevýhodněných dětí.

Běžet s námi pro radost můžou jak jednotlivci, zaměstnanci firem či skupiny přátel (nejen) ze sborů.

Také letos jsme spojili síly s organizací Rozběháme Česko, se kterou jsme připravili tzv. virtuální běh, kdy si vyberete své oblíbené místo a svůj čas mezi 18. 5. a 1. 6. 2023. Jelikož se s vámi ale rádi setkáváme naživo, připravili jsme pro vás také 12 výběhů organizovaných dobrovolnickými centry ADRA.

Jak pomáhají naši dobrovolníci a dobrovolnice ADRA právě dětem?

Navštěvují je v dětských domovech, v nemocnicích, v sociálně znevýhodněných rodinách. Věnují se i hendikepovaným dětem a poslední rok i dětem z Ukrajiny.

Dobrovolníci charitativní organizace ADRA věnují dětem potřebnou individuální pozornost, pomáhají jim s doučováním, organizují pro ně pestré programy či výlety.

Dobrovolníci pomáhají i s dětmi ve větších pěstounských rodinách. Již nyní je takovou pomocí 49 dobrovolníků v několika českých městech. V průběhu tří let chceme každý rok touto formou

zapojit 50 nových dobrovolníků, a tak podpořit 80 dětí a jejich pěstounské rodiče.

„Aneta je jako moje starší sestra, dělá se mnou úkoly do školy, hraje si se mnou a je s ní legrace. Vždycky se na ni těším.“
(Vaneska z pěstounské rodiny, 10 let)

Velmi si cení návštěv dobrovolníků i maminky s dvojčaty, trojčaty – mohou si pak zajít k lékaři nebo na úřad.

ADRAběh je především charitativní akce. Budeme rádi za vaše zapojení nejen skutečným během, ale i procházkou s kočárkem nebo se čtyřnohým přítelem. Více než rychlost a počet zdaných kilometrů je totiž důležitý počet lidí a dětí, kterým společně můžeme s dobrovolníky ADRA pomoci.

Registrace probíhají již od 18. 4. 2023 přes stránku www.adrabeh.cz. Těšíme se na vás!

Kambodža – krásná země s mnoha výzvami

Martina Špinková, koordinátorka PR a fundraisingu v ADRA ČR

Kambodža se stala v posledních letech zemí, kam směřuje mnoho turistů obdivujících krásy přírody, památky i autenticitu života v odlehlých vesnicích. Všední život je ale pro místní obyvatele velmi těžký a náročný.

Sedmdesátiletá Kay Yoeun žije v malé vesnici v provincii Kampong Thom. Každý den pečuje o malého vnuka, protože jeho rodiče odcházejí již ve 2 hodiny ráno na kaučukovníkovou farmu, domů se vracejí až kolem 18. hodiny večer. Plat za celodenní dřinu činí jen 400 riélů (10 amerických centů) a to zdaleka nestačí na nákup jídla v dostatečném množství a výživné kvalitě.

Přednostně jedí ti, kteří chodí do práce. Kdo je doma, tak nejí. Malé děti, které nepracují, se o sebe často musejí postarat samy – jedí tak nepravidelně a jen to, co doma najdou. Často lidé

vaří různé levné kaše, které nejsou výživné. Děti žijí v hygienicky nevyhovujících podmínkách, hrají si v prachu a špíně, pijí znečištěnou vodu, následně pak trpí průjmy a jejich podvýživa se prohlubuje.

Koordinátoři ADRA provádějí ve vesnicích kontrolu růstu dětí mezi

6–35 měsíců věku. Osoby pečující o podvyživené děti jsou zvány na praktické přednášky o výživě, péči o děti a hygieně. Učí se, jak vařit výživná a nutričně hodnotná jídla. Při setkávání ve skupinách se probírají i role v domácnosti, velkým problémem je alkoholismus a domácí násilí. Důležitá je také osvěta dětí v oblasti hygieny.

ADRA ukazuje lidem, jak získat levnější a lepší přístup ke kvalitním potravinám prostřednictvím domácích zahrad. V Kambodži jsou hodně oblíbené různé soutěže, proto pořádáme například soutěž o nejlepší zahradu. Místní lidé jsou hodně soutěživí a záleží jim na tom, co řeknou ostatní, takže se velmi snaží.

Někdy není možné čekat, až plodiny vyrostou, a je potřeba poskytnout přímou potravinovou pomoc podvyživeným dětem hned. Na vhodném místě

se připravuje jídlo podle předepsaných tabulek, aby jídla byla výživná.

Výdejní místo je navíc i vhodným prostorem, kde se matky dětí scházejí a předávají si zkušenosti s vařením nových jídel.

Další pomocí místním lidem je projekt na rekonstrukci studní. Kolem stávajících studní budujeme betonové „prstence“ a také přístup ke studni z betonu jako prevenci znečištění při přívalových deštích. Stavíme rovněž sanitární zařízení (latríny), aby se zlepšila hygienická situace na vesnicích.

Naši pomoc poskytujeme ve 30 vesnicích a přímo i nepřímo přináší užitek 13 000 domácnostem.

Tyto projekty můžeme díky vám podpořit a uskutečnit z programu Mince denně a z vašich nákupů ADRA Dárků. Děkujeme.

Camp EPIC nabízí další dobrodružný týden

Filip Muroň

Letní prázdniny se kvapem blíží a s nimi i druhý ročník misijního projektu Camp EPIC. Týdenní pobyt pro zájemce ve věku od 15 do 30 let proběhne od 9. do 16. července 2023 v resortu Beskydy na Visalajích a nabídne spoustu zajímavých aktivit nejen pro mládež, ale i pro jejich hledající kamarády.

Camp EPIC je evangelizačním projektem, po němž byl v církvi dlouhé roky hlad. Přihlášení

mládežníci si totiž na pobyt zvou i své parťáky, kteří mají zájem poznávat Boha nebo se dříve z různých důvodů od Krista odloučili. Program Campu EPIC je připravován tak, aby tyto mladé lidi v jejich hledání nenásilnou formou podporoval. Účastníci mají spoustu času na zábavu, sportovní aktivity, poznávání sebe sama, prohlubování přátelství, zamýšlení se nad životem,

ale i nad tím, jak do něj Bůh může zasahovat a ovlivňovat každého zvlášť.

Někteří loňští účastníci, kteří do té doby církevní akce nikdy nenavštívili, byli pilotním ročníkem Campu EPIC velmi osloveni. „Líbil se mi program, který jsme následně rozebírali ve skupinkách. Odpoledne jsme chodili na workshopy a zaujal mě i další zábavný a sportovní program. Bylo krásné, jak jsme společně každý den zpívali chvály, při kterých jsme si mohli užít skvělou atmosféru. Byli tam moc fajn lidé, fajn atmosféra a cítila jsem se dobře,“ vyjádřila po skončení akce účastnice Iva Ježková.

Také organizační tým zasáhla projevená moc Ducha svatého, což následně shrnul vedoucí akce a kazatel Tomáš Dymáček: „EPIC působil velmi pozeňnaným dojmem a já sám jsem zažil pocit, že děláme věci, které mají hluboký smysl. Tento typ křesťanského prostředí, kdy jsme se mohli věnovat

jednotlivým lidem a společně s nimi prožívat jejich příběh, ve mně vytvářel pocit propojenosti s Duchem svatým. Vzbuzovalo to ve mně touhu, aby takto vypadala církev.“

Letošní pobyt je nazván The ONE (česky „ten jeden“) a bude každý den odkazovat na jednu důležitou součást či rozměr našich životů. „Budeme procházet důležitá témata, která mohou každého z nás obohatit a posunout dál. Věřím, že všichni v životech toužíme

naplňovat motto: „Žij příběh, který stojí za to vyprávět“. Co bude tvůj klíčový rozměr, na nějž se během pobytu zaměříš? To už bude záviset na tobě,“ naznačil směr letošního Campu EPIC hlavní řečník David Kogut.

Pobyt se uskuteční stejně jako loni v resortu Beskydy na Visalajích, a to od 9. do 16. července 2023. „Cena pro křesťanské mládežníky byla stanovena na 3 250 Kč, u našich hledajících kamarádů jsme se však rozhodli jinak. Vzhledem k tomu, že mnoho z nich akce církve nezná a nebudou chtít „kupovat zajíce v pytli“, rozhodli jsme se jim částku snížit o tisícikorunu, tedy na 2 250 Kč. Pokud budou chtít zvýhodněnou cenu využít, při registraci použijí kupón „SLEVA1000“,“ dodávají pořadatelé.

Zájemci se mohou přihlásit na následujících webových stránkách: <http://bit.ly/PrihlaseniEPIC2023>.

O hluboké vděčnosti za život

Jana Šlechtová, sbor Praha-Melantrichova

Žiji si svým běžným každodenním životem ve víře, v lásce a pokoji. Věřím, že Bůh svému věrnému Božímu dítěti s láskou zachovává život. Nijak ale zvlášť jsem tuto pravdu dosud emotivně a hlouběji neprožívala.

Až jedné loňské prosincové soboty jsem v pozdním odpoledni telefonovala s jednou blízkou sestrou z našeho sboru. Sdílely jsme se a společně se modlily. Potom jsem po západu slunce jela nakoupit. Po nákupu jsem odešla z obchodního centra. Venku byla záchranná služba a policijní auto a přechod přes silnici byl uzavřen. V tu chvíli jsem nevěděla, co se tam stalo.

Šla jsem na autobus a jela s nákupem domů. Následující týden ve středu, tři dny před Štědrým dnem, jsem na internetu četla zprávu o velmi nebezpečném útoku, který se odehrál právě před tímto obchodním centrem.

Útočník zde zranil dvě ženy. Přesně v tu dobu jsem byla v obchodním centru. Teprve v tuto chvíli jsem si více uvědomila, že jsem pod Boží ochranou mocného a milostivého Boha. Nebyla jsem v době toho násilného činu venku, ale v bezpečí, uvnitř obchodního centra.

Po přečtení této zprávy jsem byla hluboce pohnuta, klekla jsem na kolena a děkovala Bohu za svůj život, jenž mi zachoval,

a to s hluboce prožitou velkou vděčností, kterou lze jen těžko popsat. Také jsem v modlitbě prosila za uzdravení těch napadených žen.

Když dnes čtu v Bibli text: „*Máš-li útočiště v Hospodinu, u Nejvyššího svůj domov, nestane se ti nic zlého, pohroma se k tvému stanu nepřiblíží. On svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě chránili na všech tvých cestách*“ (Ž 91,9–11), prožívám tato slova jinak než dříve. Bůh mi dal poznat jejich nesmírnou váhu. A také mi dal poznat svou velikou moc a sílu modliteb.

Teprve v tuto chvíli jsem si více uvědomila, že jsem pod Boží ochranou mocného a milostivého Boha.

Pathfinderem po celý život...

Jaroslav (Jerry) Šlosárek

Dříve než jsem se stal pathfinderem, byl jsem skautem. Byl jsem nadšený skautským programem výchovy a skautskými ideály, které jsem se snažil v životě praktikovat. Okřídlené heslo A. B. Svojsíka: „Jednou skautem, navždy skautem!“ jsem přijal za své. Dnes jeho významu rozumím víc, než tomu bylo na počátku.

Od mládí jsem byl fascinován přírodou a dobrodružstvím. Rád jsem trávil čas venku, v přírodě. S kamarády, trampy, jsme zkoušeli různé tábornické dovednosti, jako je například stavění nouzových přístřešků, budování různých druhů ohnišť, bivakování a podobné outdoorové aktivity. A když se mi, ještě za „totáče“, do rukou dostaly staré časopisy „Junák“ a „Vpřed“, silně mě zaujaly. Začal jsem se blíže zajímat o skauting a v roce 1969 jsem se stal členem skautské organizace. Později

jsem složil čekatelskou i vůdcovskou zkoušku a začal jsem vést dětské oddíly podle skautské metodiky a v duchu skautských zásad (za socialismu to bylo pod hlavičkou TOMů).

Pochopil jsem, že skauting není jen zábavný program, nýbrž léty ověřený, jasně vyhraněný životní styl. A proto, když jsme s některými mými kolegy, kazateli CASD, připravovali systematický program pro vedení dětí v církvi (Klub Pathfinder), přejali jsme skautské principy výchovy dětí a také metodiku

A. B. Svojsík,
zakladatel
českého
skautingu

vzdělávacího programu, který jsme rozšířili o silný důraz na křesťanský rozměr aplikovatelný v jejich životech: víru v živého Boha Stvořitele; víru ve Spasitele Ježíše Krista a jeho druhý příchod na naši Zemi; poznávání a důvěru v Boží slovo – Bibli – a stát se „Kristovcem“ – Ježíšovým následovníkem. Cílem bylo dát prostřednictvím programu Klubu Pathfinder dětem pevný základ nejen pro život časný, ale i pro věčný.

Žel ne vždy a všude se daří vzdělávací program Klubu Pathfinder naplňovat ve stejném duchu, v jakém byl připravován. V mnoha oddílech a skupinách pathfinderů se vedoucí spokojují s tím, že pro děti čas od času připraví nějakou přitažlivou zábavnou akci anebo je na takovou příležitostnou akci organizovanou jinými jen provedou. Pravda, je to lepší než nic, ale prvořadý výchovný aspekt se v takových případech z naší vůdcovské

činnosti zcela vytrácí. Děti nemají příležitost ani čas se s klíčovými zásadami Klubu Pathfinder hlouběji ztotožnit. Navíc pak nemůžeme očekávat, že by jejich život mohly nějak zásadněji ovlivňovat. Přitom to ale původně byl náš hlavní motiv při tvorbě programu naší organizace.

V úvodu mnou citované skautské heslo (formulované A. B. Svojsíkem – zakladatelem českého skautingu) „Jednou skautem, navždy skautem!“ vystihuje principiální záměr – vychovat děti k vědomé zodpovědnosti za svůj životní styl. Proto existuje jasně definovaný pathfinderský zákon, nováčkovská zkouška, slib, stupně zdatnosti, rádcovský, vůdcovský a roverský program pod heslem „sloužím“, zajišťující cílevědomý, nikdy nekončící rozvoj každého jedince.

Být pathfinderem znamená: poznat, co je v životě správné, naučit se to uvádět do praxe a s Boží pomocí být

i „výkladní skříní“ Ježíšova království. A to nejen tehdy, když mám na sobě pathfinderský kroj anebo jsem pod dohledem pathfinderského vůdce, ale vždy!

Skutečným, správným pathfinderem není ten, kdo si v Klubu Pathfinder jen zaplatil registrační poplatek, ani ten, kdo se jen formálně zúčastnil obřadu slavnostního slibu. Ba ani ten, kdo si jen tak pro parádu příležitostně oblékne pathfinderský kroj. Naopak je jím ten, kdo se ve svém životě s pathfinderskými principy ztotožnil! A to nejen na chvíli, snad po dobu aktivního členství v oddíle KP, ale pro celý svůj další život.

A na druhou stranu, kdo se jednou před veřejností představil jako pathfinder, ale nemyslel to příliš vážně, stává se výraznou „černou ovcí“ pathfinderingu, jež kazí image všem ostatním, kteří svou příslušnost k této organizaci pojali odpovědně. Nikdo takový totiž už následně nenosí na krku informační

tabulku: „Už pathfinderem nejsem.“ A ti, kdo se s takovým „papírovým pathfinderem“ setkají, pak mají svou představu o pathfinderingu silně deformovanou.

Je jen na nás vedoucích, jak svou úlohu vůdců pojmem. Bude to poslání „vychovatelů“, nebo úkol „hlídačů dětí“? Své mladé svěřence povedeme nenásilnou formou k přiměřené odpovědnosti za své jednání, anebo jen budeme zajišťovat jejich beznehodovou účast na pathfinderských aktivitách?

Také my pathfinderi se můžeme ztotožnit se Svojsíkovým principem: **„Jednou pathfinderem, navždy pathfinderem!“**, ke kterému bychom děti měli vést. Vždyť je to stejný princip, který už kdysi dávno deklaroval sám Ježíš soudobým vyjádřením zachyceným v L 9,62 [ČSP]: *„Ježíš mu řekl: ‚Nikdo, kdo vloží [svou] ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro Boží království.‘“*

Mladé púčiky na starej jabloni

Ján Šolc, vedúci Klubu Pathfinder, Slovenské združenie CASD

Tak by sa dali nazvať krásne príbehy obnovených oddielov na Slovensku.

Tešíme sa z nich, pretože v niektorých regiónoch, kde mali Pathfinderi svoju históriu, vznikajú nové, obnovené oddiely. Väčšinou sa do nich pustili staronoví vodcovia, ktorí boli kedysi v Pathfinderi veľmi aktívni, ale pre rôzne príčiny sa na chvíľu odlmčali.

Sú to vyzretí, zodpovední vedúci, z čoho sa veľmi tešíme. Niektorí si dokonca nanovo urobili vodcovský kurz – aj po 20 rokoch! Spolu s deťmi a radcami prežívajú nové dobrodružstvá a tešíme sa, že v týchto oddieloch si deti užili svoje nováčikovské sľuby.

V dnešnej dobe spraviť záväzok, to je veľká vec!!! Pre deti a mladých ľudí je nesmierne dôležité systematické sprevádzanie, nie len jednorázové akcie a výlety. Sľub je nielen záväzok, ale aj radosť, že niekam patrím. Miesto, kde si ma vážia a som prijatý. Mať sa o koho oprieť, keď mám trápenie, a nájsť niekoho, s kým sa teším, keď mám radosť, aj to je Pathfinder. Toto všetko sa deje v Topolčanoch, Bratislave, Prešove, Banskej Bystrici, v Bánovciach n/B, Martine, Kežmarku, Liptovskom Hrádku. Veríme, že nové púčiky vypučia a rozkvitnú aj v iných mestách a regiónoch.

Veľká noc je nielen o kríži, ale hlavne o vzkriesení a novom začiatku. O radosti a nových možnostiach, ako povedal Ježiš: „Je pre vás lepšie, ak odídeme..., budete robiť ešte väčšie veci, ako vidíte teraz.“ Verím, že práve dnes si môžeme uvedomovať, že mladí ľudia môžu urobiť veľké dielo, pričom potrebujú našu podporu a naše modlitby.

Plášť

Ján Šolc, vedúci Klubu Pathfinder, Slovenské združenie CASD

Posledný aprilový víkend sa stretli „starí“ pamätníci, aby si zaspomínali, aby sa povzbudili, inšpirovali, ale aj motivovali na vzájomnú podporu pre službu v Klube Pathfinder.

Pozvanie prijal aj Pupík, Jerry a čerstvo „opláštený“ vedúci Old Pathfinderov v Česku aj na Slovensku.

Myšlienkami „opláštenia“ a zápasu služby vodcu nás viedli Daniel Komora, Jožko Plachý i Roman Buchtel, vedúci Klubu Pathfinder v Česko-Slovenskej únii.

Veľa sme spomínali, spievali, ukazovali si fotky, nasmiali sme sa pri starých príbehoch i večernej hre.

Prechádzka v lese nám ešte umocnila otvorenie vnútra a našich túžob. Po stiahnutí vľajky a pri lúčení mnohí okrem povzbudenia a úsmevu mali na kraji aj slzičku.

Vydává nakladatelství
Advent-Orion

Příběhy ve tvých dlaních

KRÁTKÉ PŘÍBĚHY PRO VŠEDNÍ DNY

Drobná knížečka obsahuje krátké povzbuzující příběhy pro všední dny. Text je vždy doplněn vhodným citátem. V knížce se setkáte s příběhy na téma pokory, odpuštění, radosti z dávání nebo naděje. Je to vhodný dárek pro každého, koho chcete potěšit.

Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, Praha 6 – Sedlec

105 × 148 mm / 96 stran / brožura